

Nguyên tác: **CỔ LONG**

Dịch phóng tác từ truyện: **KIỂM HUYỀN LỤC**

THẤT LÃO KIẾM

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đả Tự: Cao thủ Đả Tự Quán – NHẬN MÔN QUAN

LỜI THILÒ

Huyền Quy Bí Kíp! Một bí lục võ công thượng thừa!

Hồ Nhất Dao! Tám chiêu đao vô địch thiên hạ!

Suốt ba mươi năm hành hiệp giang hồ không có được một người nào chống nổi ba chiêu.

Sau cuộc Vũ Hội trên đỉnh Hoa Sơn, Hồ Nhất Dao đột nhiên thất tung và từ đó mang theo bí mật tưởng chừng như vĩnh viễn về «Huyền Quy Bí Lục» và «Hồ gia Đao Pháp».

Nhưng cũng từ ngày tay kiệt xuất lui vào bóng tối thì võ lâm lại trở nên biến động, các cuộc chém giết liên tiếp xảy ra. Giang hồ xuất hiện thêm nhiều môn phái mới.

Cuộc truy tìm tung tích Hồ Nhất Dao và hai bản võ công kỳ tuyệt đã hướng dẫn các tay cao thủ đến một địa danh xa lạ: «Hồ Lô Đảo».

Người ta nghe nói nhiều về biết bao nhiêu truyền thuyết về hòn đảo này.

Có kẻ thì cho rằng đó là một nơi thần tiên địa giới, thiên đường của loài người, trong một chuyến phiêu lưu, tình cờ Hồ Nhất Dao đặt chân tới đó và chọn làm nơi gửi gắm cuộc đời còn lại, xa lánh thế nhân ô trọc.

Nhưng lại cũng không ít lời đồn «Hồ Lô Đảo» là chỗ ngụ trị của ma vương ác quỷ, sau mỗi lần gieo rắc kinh hoàng đều quay về nương náu tụ tập ở đây.

Sự tò mò vô bờ bến, biết bao người vì tham vọng, vì hiếu kỳ, hay vì bất cứ nguyên nhân nào đã ra đi tìm đường lần mò đến «Hồ Lô Đảo». Họ thấy gì? Và biết được gì? Câu hỏi đặt ra chẳng ai trả lời được!

Kính mời quý độc giả hãy xem trang kế tiếp của bộ sách Kiếm hiệp lừng danh: «Thất Lão Kiếm». Sự hồi hộp luôn luôn đuổi theo quý vị như bóng ma vô hình.

. . . và cho tới trang cuối cùng. . .

HỒI THỨ NHẤT

Thất Lão Bất Tuyệt Kiếm

T

rên cao, vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa tầng không nhả ánh sáng bạc lạnh lùng xuống đỉnh núi hoang lương, ánh sáng chảy dài theo sơn đạo quanh co uốn lượn ngút mờ dần vào khu rừng rậm dưới chân núi.

Đỉnh núi là một khoảng rộng, mặt bằng, bốn bề im ắng, im ắng từ đỉnh núi theo ánh sáng trắng dọc theo sơn đạo, đến tận khu rừng.

Nơi đỉnh núi, có bảy bóng người phân thành hai cánh ngồi đối diện với nhau, mắt nhắm nghiền, không ai nói với ai một tiếng nào, trông họ như bảy pho tượng đá được đặt tại đó từ nghìn xưa.

Hai cánh cách nhau độ trượng, một bên sáu, một bên một, họ ngồi như vậy chẳng rõ từ lúc nào và bây giờ thì người duy nhất của cánh thiếu số bắt đầu nhích động trước.

Cả bảy người đều thoát được trọn vẹn, bất quá họ chỉ còn một điểm nhỏ khí lực đủ thoi thóp con tim cầm hơi để sống, cho nên người đó dù cự mình, song không đứng lên nổi.

Cựa mình rồi, người đó từ từ mở mắt, rồi từ từ nhẹ buông tiếng thở dài.

Người đó có gương mặt trắng bệch, dưới ánh trăng, màu trắng ấy quá ảm đạm, gần như xanh. Tác người vào tầm trên dưới thất thập, mặt nhăn nheo chứng tỏ phong trần lắm độ, sương nắng đã nhuộm căn cốt làn da, chỉ lạ một điều là vào thượng thọ rồi mà cằm chẳng có một cọng râu.

Sáu người bên cạnh da số thì khác hẳn, họ cũng là những lão niên nhân nhưng ai ai cũng có râu chòm trắng xóa.

Người mặt trắng không râu mở mắt rồi, chưa nói gì.

Mãi một lúc sau, lão mới cất tiếng hỏi:

—Các vị cảm thấy sao?

Bên cánh đối lập chưa ai đáp.

Thời khắc trôi qua, độ tàn hai bữa ăn, trong sáu người đối lập thì có năm người mở mắt cùng một lượt, còn người thứ sáu cứ nhắm luôn. Chính lão nhân nhắm mắt này cất tiếng đáp:

—Vô Mục Tẩu ta hôm nay chịu phục ngươi đó!

Thì ra, lão là người tàn phế, lão mất cả đôi mắt!

Một vị gù lưng nhưng vóc dáng lại cao hơn năm đồng bạn, trầm giọng thốt:

—Tại sao lại chịu phục lão ấy? Thì cứ lưỡng bại câu thương lại chẳng được sao?

Lão nhân mặt trắng bệch không râu cười khổ, gằn từng tiếng:

—Lưỡng bại câu thương? Quả là lưỡng bại câu thương mà! Chúng ta cứ quyết đấu đến quên cái chết như thế này, tại sao chuốc khổ cho mình mãi?

Một cơn gió quét qua, phất bay cánh tay áo hữu của một lão nhân. Thì ra, lão nhân này cụt mất cánh tay hữu. Chính lão cười lớn một tiếng rồi thốt:

—Đã sợ có ngày nay, thì sao chẳng hối hận cho cái buổi ban đầu? Nếu hai mươi năm trước ngươi chịu biểu lộ thể kiếm đó thì giờ đây đâu có dịp cho ngươi nói đến danh từ «khổ»?

Từng thớ thịt nơi gương mặt trắng của lão nhân không râu giật nhẹ, lão đáp:

—Ta đã nói gì hai mươi năm trước, hôm nay lời nói đó vẫn còn y. Thời gian chuyển biến, giá trị của nó vẫn trường tồn. Ta đã nói như thế nào, hửn các ngươi không quên chứ? Ta nói rằng: «chỉ cần các ngươi thắng nổi ta là ta biểu lộ thể kiếm đó ngay với các ngươi.» Rất tiếc, suốt hai mươi năm dài, các ngươi bất tài vẫn toàn bất tài. Hừ! Hừ! Ta xem, dù hai mươi năm sau nữa, các ngươi cũng sẽ không là đối thủ của ta!

Một lão nhân vụt đứng lên, nhưng chỉ đứng chân hữu, còn chân tả thì cụt mất từ lâu. Đứng lên thì mạnh dạn lắm, song lão chao người một chút rồi mới đứng vững được.

Lão nhân mặt trắng không râu thở dài:

—Không ngờ Thiết Cước Tiên Khuyết Thối Tẩu hôm nay lại đứng không vững.

Khuyết Thối Tẩu tức uất, giọng quái dị:

—Người đừng ngạo người ta! Hôm nay, ngươi cũng chẳng tốt đẹp chi đó, cần gì phải là mười năm sau, bọn ta cứ truyền cho nhau một thể kiếm là trong một

tháng thôi, bọn ta sẽ đánh bại người cầm chắc!

Lão nhân mặt trắng không râu cười vang mấy tiếng, đoạn ung dung đứng lên, xem như không mất chút khí lực nào.

Sáu lão nhân đối lập thấy thế đồng thất sắc, họ nhận định qua thần khí và âm thanh của đối phương, cứ tưởng là đối phương đã khôi phục công lực hoàn toàn. Đến cả Thiết Cước Tiên cũng còn kém lão một bậc!

Lão nhân mặt trắng không râu cười rồi cao giọng thốt:

—Tại sao hai mươi năm trước các người không truyền cho nhau một thế kiếm? Hừ! Truyền cho nhau một thế kiếm! Nếu các người có làm cái việc đó thì kết quả đã như thế nào hử? Ta nghĩ cho dù đến cả hai mươi năm sau, các người mỗi người cũng vẫn chỉ biết một thế kiếm mà thôi!

Vô Mục Tẩu cảm khái phi thường, nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

—Bọn ta không ai chịu đem thế kiếm của mình truyền lại cho người khác, xem hai mươi năm sau nữa, chung quy chúng ta cũng vẫn không phải là đối thủ của người!

Lão nhân mặt trắng không râu tiếp:

—Các người cùng là trong bọn với nhau mà cũng không chịu truyền thọ thế kiếm của mình cho đồng bọn, lại bức ta phải biểu lộ thế kiếm của ta cho các người biết, lấy cái tâm của mình độ cái tâm của người, các người nghĩ ta có thể làm được một việc mà các người chẳng khứng chẳng? Trong thiên hạ, đâu có sự tiện nghi dành cho các người chứ?

Lão nhân gù lưng khum lưng đứng lên, chậm rãi thốt:

—Ai bảo người biết hơn bọn ta một thế kiếm chứ? «Hải Uyên Kiếm Pháp» chỉ có tám chiêu, bọn ta sáu người, mỗi người biết một chiêu, chỉ độc có mỗi mình người thì lại biết đến hai chiêu. Nếu người đem chiêu kiếm thứ tám đó ra biểu diễn cho bọn ta thấy, cho tất cả cùng biết đủ chiêu kiếm như nhau thì thiên hạ thái bình là cái chắc, có phải vậy không nào?

Lão nhân mặt trắng không râu bật cười lớn, cười dài, ghê rợn cười mãi một lúc lâu, như mượn cơn cười để trút hết niềm đau chất chứa từ lâu. Lão cười đến nổi thần sắc biến đổi, rồi lão dịu cơn cười.

Sự biến đổi thần sắc của lão chẳng ai phát hiện, trừ hai lão nhân ngồi lặng từ đầu đến bây giờ. Một lúc sau, lão nhân mặt trắng không râu mới điều hòa chân khí lại được, đoạn lão cất giọng hùng hồn, thốt:

—Ta hơn các người mỗi người một chiêu kiếm, các người đều biết là cái hơn đó ta đánh đổi bằng cái đau khổ như thế nào chẳng? Cứ mỗi đêm, vào giờ tý, ta sờ ngực, lòng hởi lòng, tiếp nhận sự thống khổ suốt đời để đánh đổi một chiêu kiếm, như vậy có đáng giá chẳng? Một chiêu kiếm hại khổ ta như thế, ta có thể khinh thường để đem nó truyền thụ cho các người được chẳng?

Sáu lão nhân kia lộ vẻ ảm đạm, tự nhiên họ đều hiểu ý nghĩa của hai tiếng thống khổ như thế nào, bởi hai tiếng đó đeo đuổi, bám víu theo hầu như là hình với bóng và hiện tại thân thể bất toàn của họ là một chứng minh cụ thể của sự hiểu biết hai tiếng đó. Họ cùng cúi đầu, họ cùng lặp lại trong tâm tư câu nói của lão nhân mặt trắng không râu: «Tiếp nhận sự thống khổ suốt đời, để đánh đổi một chiêu kiếm, như vậy có đáng giá chẳng?»

Một áng mây đen bay qua, che khuất vầng trăng, không gian chìm trong hắc ám, cả bảy người chỉ nhìn thấy lơ mờ sắc diện của nhau.

Khuyết Thối Tẩu khẽ thở dài, thốt:

—Hôm nay lại thêm một trường quyết đấu võ công! Hai mươi năm đã qua rồi! Cho dù là bao năm về sau đi nữa, chúng ta cũng chẳng dung tha bất cứ người nào biết được hai chiêu «Hải Uyên Kiếm Pháp»! Trừ ra có chết đi thì thôi, chúng ta không ai tiêu diệt được cái tâm quyết tái đấu.

Lão nhân mặt trắng không râu lạnh lùng đáp:

—Các người nếu không thắng nổi ta, thì dù đến lúc ta chết đi, ta cũng chẳng hề biểu lộ chiêu kiếm nào trong hai chiêu của ta cho các người biết. Ta thà mang nó theo mình làm bạn chốn tuyến đài chứ không chịu đem tuyệt học truyền lưu trên thế gian.

Vô Mục Tẩu lại thở dài, thốt:

—Hà tất phải vậy! Người cứ đem một chiêu kiếm truyền lại cho bọn ta, để mỗi người đều biết hai chiêu như nhau thì chúng ta sẽ không còn dùng khí lực của những ngày tàn quyết đấu với người.

Lão nhân mặt trắng không râu lắc đầu, hừ lạnh:

—Đừng nói nhảm! Đường đường là Vô Mục Tẩu mà lại có cái giọng trẻ con như thế à? Buồn cười thật! Đáng thẹn thật!

Vô Mục Tẩu nín lặng.

Khuyết Thối Tẩu chột cao giọng:

—Xem ra, năm sau, ngày này, chúng ta lại sẽ gặp nhau!

Lão nhân mặt trắng không râu ưỡn ngực:

—Năm sau, ngày này, ta sẵn sàng hầu tiếp các người!

Trong hai lão nhân chưa hề mở miệng, bây giờ một đưa tay làm mấy cái dấu rồi một kia cất tiếng:

—Ý tứ của Á lão như vậy: Các vị nếu muốn sống thêm mấy năm nữa thì cái ước hẹn năm sau phải thủ tiêu đi là hơn.

Công lực của lão nhân này kém hơn các bạn, mãi đến bây giờ lão chưa khôi phục được, cho nên âm thanh của lão phát xuất rất suy nhược, rồi thì gặp lúc gió núi bốc về làm loãng tiếng nói của lão đi nên người ta chỉ nghe mơ hồ chẳng hiểu rõ ràng.

Khuyết Thối Tẩu hét to:

—Này Á lão! Tung Tẩu nói gì, người bảo lão ta nói lớn hơn một chút đi!

Thì ra, hai lão nhân sau cùng, một thì câm, một thì điếc.

Bên cánh sáu người thì có một mất mắt, một mất tay, một mất chân, một gù lưng, một điếc, một câm.

Lão nhân mất tay ngồi cạnh lão điếc, nghe được rõ hơn những người ngồi xa liền lặp lại câu nói của Tung Tẩu.

Á lão bảo thế là lo cho sức khỏe của mọi người, ai ai cũng biết lão tinh thông y thuật, hẳn lão hiểu sự suy kém của mọi người.

Lão nhân gù trở mắt:

—Lời nói đó, có nghĩa như thế nào?

Á lão lại làm mấy dấu tay.

Tung Tẩu vận khí lên Đan điền, cố lấy sức cất to tiếng giải thích:

—Chúng ta quyết đấu hôm nay, ai ai cũng thọ thương cực trọng, nếu vì sự ước đấu năm sau mà nỗ lực tập luyện thì bệnh thể tái phát, không đầy một khắc tất cả chẳng còn ai trông thấy mặt ai trên cõi đời này.

Lão nhân mặt trắng không râu gật đầu thốt:

—Lão ấy nói đúng đó. Dù ta tự cảm giác mình thọ nội thương rất nặng, muốn khôi phục nguyên trạng chẳng phải mất mấy năm ngắn ngủi mà làm được.

Á lão lại làm tiếp mấy dấu tay.

Tung Tẩu lạnh lùng tiếp:

—Tuy người khôi phục công lực nhanh hơn hết, song thực ra người thọ thương lại nặng hơn hết mọi người. Nếu không mất ít nhất mười năm, nhất định người không có cách gì khôi phục nguyên trạng nổi. Á lão nói rằng, vì có lợi cho bọn ta mà cũng có lợi cho cả người luôn, sự ước đấu đó thay vì định là ngày này năm sau thì nên dời lại là ngày này, mười năm sau.

Lão nhân mặt trắng không râu cười lớn:

—Tốt! Tốt! Các người sợ ta chết mất, rồi tuyệt học phải bị thất truyền. Mười năm sau, dù ta có chết đi, cũng sẽ có một người mang hai chiêu kiếm của «Hải Uyên Kiếm Pháp» đến nơi ước hẹn gặp các người. Bất quá, mười năm sau, cũng như bây giờ, cũng như hai mươi năm qua, các người không thắng nổi Dụ ta đâu.

Lão nhân mất tay không phục, hỏi:

—Nếu bọn ta thắng?

Lão nhân mặt trắng không râu đáp nhanh:

—Thì cái chiêu kiếm thừa ra đó sẽ được biểu lộ công khai cho các người thấy, chẳng những thế, ta sẽ còn truyền luôn cả hai chiêu cho các người.

Khuyết Thối Tẩu gật gù:

—Như vậy là mười năm sau, bọn ta mỗi người sẽ biết đến ba chiêu, hơn người một chiêu.

Lão nhân không râu cười lạnh:

—Các người nhất định là sẽ thắng ta?

Lão nhân gù lưng mỉm cười:

—Ai biết được là bọn ta sẽ không thắng chứ? Mười năm sau nếu bọn ta bại, thì mỗi người sẽ truyền cho người một chiêu kiếm! Có thể mới công bình!

Lão nhân không râu cao giọng:

—Quân tử nhất ngôn!

Sáu người cánh đối phương thương nghị một lúc, cả Á lão cũng đồng tình. Cả sáu người đồng thốt, hay đúng hơn năm người cùng thốt, một gật đầu:

—Ngựa tứ khó theo!

Họ là những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm, lời nói của họ có giá trị ngàn vàng.

Lão nhân mất tay tiếp:

—Nếu bọn ta chẳng may chết trước ngày ước hẹn, thì sẽ có người mang chiêu kiếm đến nơi ước hẹn.

Lão nhân không râu vòng tay:

—Như vậy đó. Dụ ta xin chào biệt!

Lão quay mình.

Khuyết Thối Tẩu gọi to:

—Hãy khoan!

Khi ánh mây đen qua khỏi mặt trăng, không gian sáng lại nhưng vắng bóng người, tịch mịch trở về với rừng núi.

---- o0o ----